

☼ ☼ ☼ ETBIŃ KRISTAN

ŽARKI ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

IN SNEŽINKE

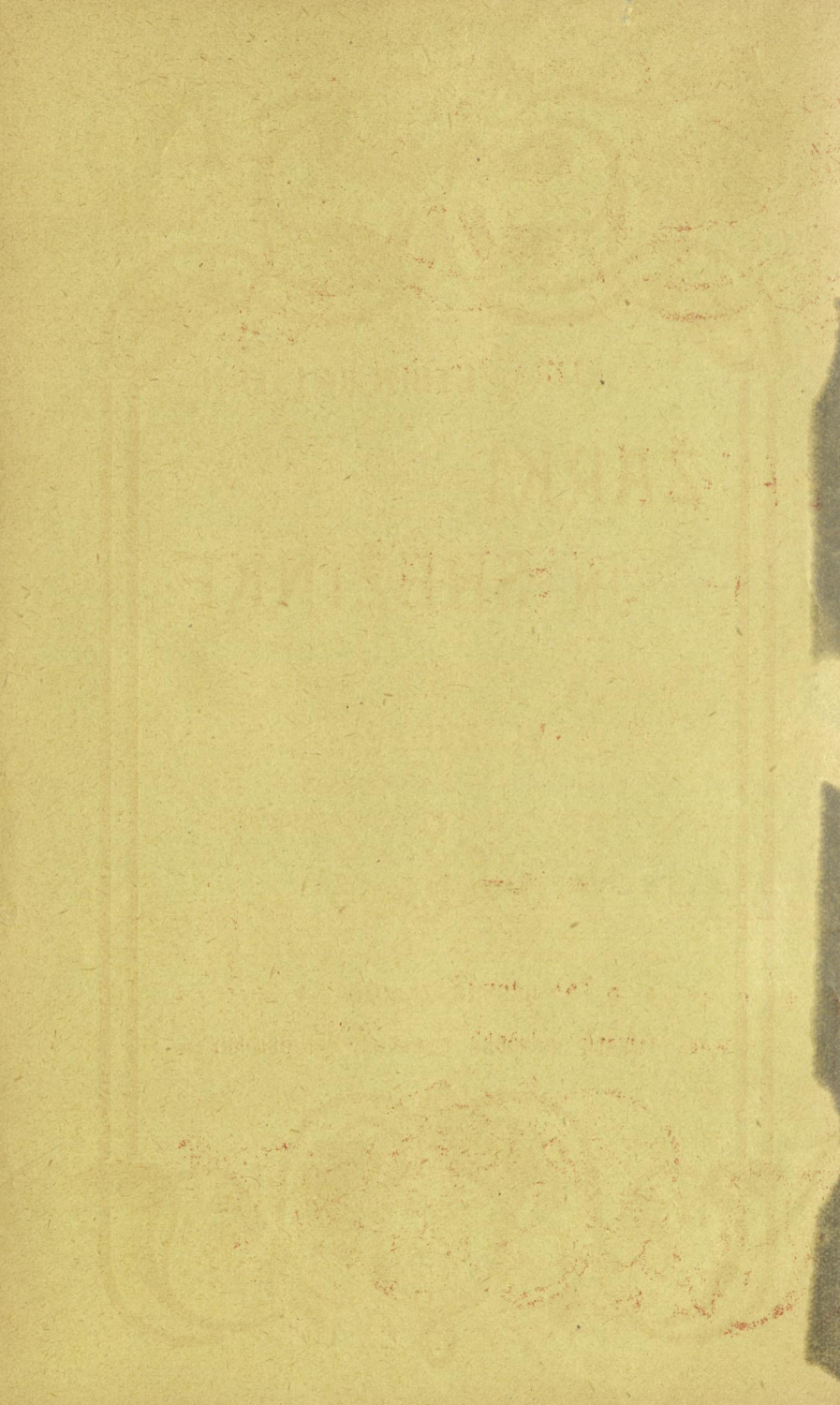
VI. ZVEZEK

◆ ◆ ◆ ◆ LASTNA ZALOŽBA ◆ ◆ ◆ ◆

◆ TISKALA „NARODNA TISKARNA“ V LJUBLJANI ◆

SPOMINI.

SPOMINI

030005210

V spominsko knjigo.

Kaj pomeni pisani spomin?

Naj v knjigi tej sem tisočkrat zapisan
in souvenir najkrasnejši narisan:
ne v beli knjigi list,
ne umetnikov kist
ne zna ohraniti spomina,
če izpuhti
iz prsij, iz srca.

Na ta papirni list podpišem sebe,
a v drugo knjigo sem zapisal tebe:
Ti veš: v srcé.
Glej, neizbrisno tam ime je tvoje.
In dokler Azrael mi ne zapoje,
vé to srcé
za te.

Življenje bode vstajalo
in padalo,
cvetele bodo rože,
vene le bodo spet.
In solnce bo sijalo
in bliščal lunin soj,
in grič se bo zelenil,

pokrival ga bo sneg.
In ti, oh ti boš daleč,
in jaz bom — kdo vé kje?

Oh, čustvo bode rajalo,
in zbadalo
me bode često, često,
ko bo cvetoč ves svet.

A ti, a ti
si v srcu mi zapisana.
Ko se bo na perotih mraka
tihotno spuščal pred nočjo večer
na širno, trudno plan,
bo v živi knjigi vstal spomin,
pri meni bo ostal vso dolgo noč,
in vsako noč
bom gledal tebe
in po trakovih blede lune
ti bom pošiljal svoj pozdrav,
presrčni svoj pozdrav.

Spomini.

V majski noči plava iz višave
lunin svit;
mlačni zrak opajajo dišave
rožnih mit;
zemlja v sanjah spava,
skozi sanje plava
bajka v majsko noč,

grmi in cvetlice
slušajo pravljice:
. . . bilo je nekoč . . .

Z lipami, z zvezdami
tudi jaz bedim,
v bajni svet nad nami
omamljen strmim;
tudi moja duša
stare bajke sluša,
sluša skozi noč:
. . . bilo je nekoč . . .

Dà, nekoč je bilo,
bilo, pa minilo,
bajka še živi.
Duh mi bajko shvača,
moj spomin se vrača
v odprhnjene dni.

A v spominih starih
duh mi oživi
in v sanjavih bajkah
srce se pomladi.

Spomin, spomin . . .
Kot lahni metuljčki vrtijo
se slike pred mojim očesom;
kot mušice zlate podijo
se misli ubežne.

Z vrhov planin
se spuščajo sence otožne,
nejasni postanejo risi,
na plan, na te gredíce rožne
polega se mrak.

Pa iz višin
nekamo bolešno, boječe
prikrade se žarek svetlobe
in v mraku plašno zatrepeče
kot tat zasačen.

Iz dna dolin
zajokajo nočni glasovi:
Ne dvigaj zavese zabljenja!
Presanjani stari so dnovi,
povratka ni več.

Spomin, spomin . . .
Nevidne dehté mi cvetlice . . .
Srce je pokojno in mirno,
vsahnile so bolne solzice . . .
Le pridi, spomin!

Kje ste, blagi, mehki glasi
mojih mladih cvetnih let,
ki ste često v hudem časi
tajali mi v prsih led?

Kje si, pesem lahkokrila,
vzbujevalka svetlih nad,
ki si dušo tolažila,
če je trl jo težek jad?

Obmolknili, utihnili
ste glasovi nežni zdaj.
Iz srcá so vas spodili . . .
Ni vas, ni vas več nazaj.

Zli viharji so hrumeli
čez življenje cvetno plan,

kruto so srce zadeli . . .
grud je polna težkih ran.

Duša mi je pozabila
ljubko petje mladih dnij . . .
Neizprosna je gomila
in vstajenja mrtvih ni . . .

Jeny!

To so bili krasni časi,
ko sva bila obá mladá . . .

Jeny!

To so peli sladki glasi,
ko sva se imela rada . . .

Jeny!

Oni dnevi so izginili,
oni glasi so utihnili,
nisva, nisva več mlada,
nimava se več rada . . .

Jeny!

Ljubila sva se tako srčno,
sanjati znala sva tak lepó,
gledala sva otvorjeno nebó . . .
Vse je drugače, drugače prišlo . . .

Jeny!

Kdo vé, ali je dobro tako . . .

Jeny . . .

V čaši se biserna kapljica peni,
láhno bude se spomini mi leni,
tvoja podoba iz čašice vstaja

kakor pojav iz nadzemskega kraja . . .
Venča te venec cvetličnega maja,
krasna si,
jasna si
kakor pred leti, ko sem te ljubil,
preden sem srečo mladosti izgubil,
ko si še ti me ljubila,
ko si še zvesta mi bila.

Jeny . . .
V duši nemirni poljó bolečine.
Smrtno črtim te nemile spomine — —
Mrtva ljubezen, za večnost zgubljena,
ni pokopana in ni pozabljena.
Ból nje izgube še ni pogrebena;
straši me,
plaši me,
mir mi preganja, brani mi spanje,
moti mi pôkoj, blodi mi v sanje . . .
Strah me je vode šumeče
zbog moje krvi kipeče.

Jeny . . .
Kje si se ti naučila zabljenja?
Kje si spoznala umetnost življenja? . . .
V čaši se biserna kapljica peni,
v kupi je sreča zabljenja po ceni,
pena postane življenje v tej peni.
Gladka je,
sladka je
kapljica vinska, duše zdravilo.
V njej se potaplja vsako grenilo.
Jeny! Jaz moram zabiti . . .
Dekle, točajka, daj piti . . .!

Včeraj je trgala bol mi srcé,
danes pa glavo še poleg. Gorjé!
Vince se peni . . .

Jeny . . .

Vijolice dehté
in rožice cvetó
in vodice šume
in ptičice pojó.

Ej, kot nekdam!
Ej, kot tedaj,
ko sva tu vse še poznala,
ko sva presrečna se zvala,
ko sva dehtenje umela,
znala, kar ptica je pela,
kar je ta voda šumela
in kar je roža cvetela . . .

Vse kot nekdam . . .

Vse kot tedaj . . .

Vijolice dehté
in rožice cvetó
in vodice šume
in ptičice pojó.

A druge so vijolice,
in druge so zdaj rožice,
in druge vode tja hité,
in druge ptice žvrgolé.

In drugi se sprehajajo,
srca se druga spajajo.

In drugi, kot mi dva,
ko bila sva mlada,

si v ročice zdaj segajo,
ljubezen si prisegajo.

A jaz jih blažene gledim
in proč, in proč odtod hitim.

Oj, srce mi je premehko . . .
Solzé mi silijo v oko . . .

Kako sem bil otrošk tedaj!
Kako me je navdajal sveti strah!
Kot Adam, ko je zgubil raj,
sem bil boječ in plah.

Dozdevala si se mi kot boginja.
Junonsk ponos je kazal tvoj obraz.
A kjer je sled pustila ti stopinja,
sem tiho stopal jaz.

Sledil sem tvoja pota nem,
pogleda tvoje sem zmeden lovil.
Sedaj šele prav dobro vem,
kako sem smešen bil.

A ti, ponosna, nisi se smejala,
sem tam si se ozrla za menoj.
Z milobnimi očmi si mi dejala:
ne boj se, oj ne boj!

A jaz sem v srcu slavo pel,
pa molčal sem, oj, molčal kakor grob.
Pijan blaženstva sem domu hitel,
kot bi me gnal peklenških vragov trop.

V oblakih sem gradove zidal zlate,
s cveticami sem zračni dvor krasil,
domišljav sem pripravljaval srečo zate
in solnčnojasne nade sem gojil.

Gradove vse vihar je razdejal,
samo spomin teman je še ostal.

Spomin ostane, dasi sreča mine
in dasi pozdravé se bolečine.

Spomin mladostnih srečnih let . . . !
Vzlic vsej bolesti si mi svet . . .

In ona še pleše,
in ona še poje,
in ona se sladko, veselo smeji!

In njeno obličje
je krasno in jasno,
prav kakor da v duši jo nič ne boli.

A vendar sta komaj
dva dneva minola,
odkar je vrnila mi zlati prstan . . .

In vendar je včeraj
še britko tožila,
kako ji je mlado srce polno ran . . . !

Jaz solze zatiram
in boli umiram,
samo da po sili še malo živim.

Kdo bi bil rekel, da v srčecu takem
satanov pekel živi in gori?

Moja ljubica je pa dejala,
da me bo ljubila svoje žive dni.
Kdo bi rekel, da se je zlagala,
kdo bi mislil, da me zapusti — — —?
Jaz pa nič več misliti ne morem,
vem samo in čutim: to boli . . . boli . . .

Slavica.

Ali se še spominjaš?
To je bilo tisti večer,
ko so zvezdice z nama kramljale;
to je bilo tisti večer,
ko so nad nama lipe šumljale;
v gaju okoli so slavčki zaspali,
cvetni grmički so bajke sanjali
o nebu odprtem,
o grehu zatrtem,
v sveti ljubezni dveh mladih srcâ.

Ali se še spominjaš?
To je bilo tisti večer,
ko so sapice himno zapele;
to je bilo tisti večer,
ko so po rožicah duše zavele,
v zraku so bajni se glasi zibali,
mesečni žarki so vence zvijali,
midvá sva zabila
ta svet in dvignila
na luninih žarkih v višave srca.

Ali se še spominjaš?
To je bilo tisti večer,
ko sta iskrici dve se užgali;
to je bilo tisti večer,
ko sta najini duši vzdrhtali;
želja plamnena se je spokojila,
bajne opojnosti sva se napila —
vsa noč je zapela;
pomlad je cvetela . . .
midva pa uživala noč in pomlad.

Ali se še spominjaš? . . .
Nad vrtovi plava večer,
v tvojih sobanah je mračno;
nad grajščino sanja večer,
sanj je srce tvoje lačno.
V logu cvetlice opojno dehtijo,
sanje iz kelihov rožic puhtijo . . .
v budvarju je tmina
in gluha tišina . . .
neslišno v omračju vzdihljaj trepeta.

Ali se še spominjaš . . . ?
S tajnim dihom zbuja večer
v srcu najgloblje globine;
tiho, tiho vabi večer
v log, v mesečino spomine; —
tjákaj, kjer zvezdice čudno kramljajo,
cvetke dehtijo in lipe šumljajo,
mi duša odplava . . .
Tam najdem te, Slava . . .
I tvoji spomini zahajajo tja?

00000236014

Mladostne slike.

Ej, slike iz nekdanjih mojih sanj,
kako ponosne ste sedaj postale!
V gorečem svitu se blišči vaš dan . . .
kdaj ste se same temu nadejale?

Oj Julka! Kak je tvoj poljub bil vroč!
A zdaj se ti je duša pač shladila.
Tvoj mož ima ugled, veliko moč . . .
tak srečna ne bi nikdar z manoj bila.

Oj Jeny! Usta kakor mandolat
sladkost so menda tudi izgubila.
Ej, tvoj soprog je kakor Krez bogat . . .
Haha! Nekdaj si mene ti ljubila . . .!

Oj Zorica! I tvoj dihljaj gorak
je v prsih dekoltiranih ti zmrznil.
Tvoj slavni mož je velik učenjak.
Kako bi, ljubiti te, jaz se drznil?

Ej, slike iz nekdanjih mojih sanj,
kako ponosne ste sedaj postale!
A jaz brezbrizno gledam cvetno plan.
Glej! Tam dehte neštete cvetke male.

